

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2018. gada 27. jūnijā *

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Eiropas Savienības pilsonība – Direktīva 2004/38/EK – 10. panta 1. punkts – Savienības pilsoņa ģimenes locekļa uzturēšanās atļaujas pieteikums – Izsniegšana – Termins – Lēmuma pieņemšana un paziņošana – Sešu mēnešu termiņa neievērošanas sekas – Dalībvalstu procesuālā autonomija – Efektivitātes princips

Lieta C-246/17

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Conseil d'État* (Beļģija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2017. gada 27. aprīlī un kas Tiesā reģistrēts 2017. gada 10. maijā, tiesvedībā

Ibrahima Diallo

pret

État belge.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētāja R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*] (referente), tiesneši K. G. Fernlunds [*C. G. Fernlund*], Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*] un S. Rodins [*S. Rodin*],

ģenerālvokāts: Ī. Bots [*Y. Bot*],

sekretāre: V. Džakobo-Peironela [*V. Giacobbo-Peyronnel*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2018. gada 11. janvāra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- *I. Diallo* vārdā – *D. Andrien, avocat*,
- Beļģijas valdības vārdā – *C. Pochet, M. Jacobs* un *L. Van den Broeck*, kā arī *P. Cottin*, pārstāvji, kam palīdz *F. Motulsky, avocat*,
- Polijas valdības vārdā – *B. Majczyna*, pārstāvis,
- Eiropas Komisijas vārdā – *G. Wils*, kā arī *E. Montaguti*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2018. gada 7. marta tiesas sēdē,

* Tiesvedības valoda – franču.

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt 10. panta 1. punktu Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2004/38/EK (2004. gada 29. aprīlis) par Savienības pilsoņu un viņu ģimenes locekļu tiesībām brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā, ar ko groza Regulu (EEK) Nr. 1612/68 un atceļ Direktīvas 64/221/EEK, 68/360/EEK, 72/194/EEK, 73/148/EEK, 75/34/EEK, 75/35/EEK, 90/364/EEK, 90/365/EEK un 93/96/EEK (OV 2004, L 158, 77. lpp., un labojumi OV 2004, L 229, 35. lpp., un OV 2005, L 197, 34. lpp.).
- 2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp *Ibrahima Diallo*, Gvinejas valstspiederīgo, un *État belge* [Beļģijas valsti] par to, ka ir ticis noraidīts pirmā minētā pieteikums Eiropas Savienības pilsoņa ģimenes locekļa uzturēšanās atļaujas saņemšanai.

Athilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

- 3 Padomes Direktīvas 2003/86/EK (2003. gada 22. septembris) par tiesībām uz ģimenes atkalapvienošanās (OV L 251, 12. lpp.) II nodaļas “Ģimenes locekļi” 4. panta 2. punkta a) apakšpunktā ir paredzēts it īpaši:

“Saskaņā ar šo direktīvu un ievērojot IV nodaļā izklāstītos noteikumus, dalībvalstis ar tiesību aktiem vai noteikumiem, var atļaut šādu ģimenes locekļu ieceļošanu un uzturēšanos:

- a) apgādnieka vai viņa vai viņas laulātā pirmās pakāpes radnieki taisnā augšupējā līnijā, ja tie ir atkarīgi no apgādnieka un nesaņem pienācīgu ģimenes atbalstu izcelsmes valstī.”

- 4 Direktīvas 2004/38 preambulas 5. apsvērums ir formulēts šādi:

“Savienības pilsoņu tiesības brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā būtu jāpiešķir arī viņu ģimenes locekļiem neatkarīgi no to valstiskās piederības, ja šīs tiesības īsteno, ievērojot objektīvus brīvības un cieņas nosacījumus. [..]”

- 5 Direktīvas 2004/38 1. pantā ir paredzēts:

“Šajā direktīvā ir noteikti:

- a) nosacījumi, kas reglamentē Savienības pilsoņu un viņu ģimenes locekļu īstenotās tiesības brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā;
- b) Savienības pilsoņu un viņu ģimenes locekļu tiesības pastāvīgi uzturēties dalībvalstu teritorijā;
- c) ierobežojumi, kas noteikti a) un b) apakšpunktā paredzētajām tiesībām sabiedriskās kārtības, valsts drošības un sabiedrības veselības apsvērumu dēļ.”

- 6 Minētās direktīvas 2. pantā ir noteikts:

“Šajā direktīvā:

[..]

2) “ģimenes loceklis” ir:

- a) laulātais;
- b) partneris, ar ko Savienības pilsonis ir noslēdzis reģistrētas partnerattiecības, pamatojoties uz kādas dalībvalsts tiesību aktiem, ja uzņēmējas dalībvalsts tiesību aktos reģistrētas partnerattiecības ir noteiktas kā līdzvērtīgas laulībai, un saskaņā ar uzņēmējas dalībvalsts attiecīgajos tiesību aktos paredzētajiem nosacījumiem;
- c) Savienības pilsoņa, kā arī viņa laulātā vai b) apakšpunktā definētā partnera tiešie pēcnācēji [lejupējie radinieki] vecumā līdz 21 gadam, kuri ir tā apgādībā;
- d) Savienības pilsoņa, kā arī viņa laulātā vai b) apakšpunktā definētā partnera apgādībā esošie tiešie augšupējie radinieki;

3) “uzņēmēja dalībvalsts” ir dalībvalsts, uz kuru pārceļas Savienības pilsonis, lai īstenotu savas brīvas pārvietošanās un uzturēšanās tiesības.”

7 Direktīvas 2004/38 3. panta “Saņēmēji” 1. punktā ir paredzēts:

“Šo direktīvu piemēro visiem Savienības pilsoņiem, kas pārceļas uz dzīvi vai uzturas dalībvalstī, kurai tie nav valstiski piederīgi, un uz viņu ģimenes locekļiem atbilstīgi 2. panta 2. punkta definīcijai, kuri tos pavada vai pārceļas kopā ar tiem.”

8 Šīs pašas direktīvas 5. panta “Ieceļošanas tiesības” 2. punktā ir paredzēts:

“Ģimenes locekļiem, kas nav nevienas dalībvalsts valstspiederīgie, ir vajadzīga tikai ieceļošanas vīza saskaņā ar [Padomes] Regulu (EK) Nr. 539/2001 [(2001. gada 15. marts), ar ko izveido to trešo valstu sarakstu, kuru pilsoņiem, šķērsojot dalībvalstu ārējās robežas, ir jābūt vīzām, kā arī to trešo valstu sarakstu, uz kuru pilsoņiem šī prasība neattiecas (OV 2001, L 81, 1. lpp.)] vai attiecīgā gadījumā saskaņā ar valstu tiesību aktiem. Šīs direktīvas nozīmē minētajiem ģimenes locekļiem, ja tiem ir derīga uzturēšanās atļauja, kas minēta 10. pantā, nav vajadzīga vīza.

Dalībvalstis šādām personām piešķir visus atvieglojumus, lai tās iegūtu vajadzīgās vīzas. Šādas vīzas izsniedz bez maksas pēc iespējas drīz un izmantojot paātrinātu procedūru.”

9 Direktīvas 2004/38 10. pantā ir noteikts:

“1. To Savienības pilsoņa ģimenes locekļu uzturēšanās tiesības, kuri nav nevienas dalībvalsts valstspiederīgie, apstiprina, ne vēlāk kā sešus mēnešus no pieteikuma saņemšanas dienas izsniedzot dokumentu, ko sauc par “Savienības pilsoņa ģimenes locekļa uzturēšanās atļauju”. Apstiprinājumu par pieteikšanos uzturēšanās atļaujas saņemšanai izsniedz uzreiz.

2. Lai izsniegtu uzturēšanās atļauju, dalībvalstis pieprasa uzrādīt šādus dokumentus:

- a) derīgu pasi;
- b) dokumentu, ar ko apliecina ģimenes attiecības vai reģistrētas partnerattiecības;
- c) reģistrācijas apliecību vai, ja nav reģistrācijas sistēmas, citus pierādījumus par tā Savienības pilsoņa uzturēšanos uzņēmējā dalībvalstī, kuru viņi pavada vai [ar] kuru kopā viņi ieceļo;
- d) gadījumos, uz kuriem attiecas 2. panta 2. punkta c) un d) apakšpunkts, – dokumentārus pierādījumus par to, ka ir ievēroti minētajā apakšpunktā paredzētie nosacījumi;

[..].”

Beļģijas tiesības

- 10 Kā izklāsta iesniedzējtiesa, saskaņā ar 1980. gada 15. decembra *loi sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers* [Likuma par ārvalstnieku ieceļošanu, uzturēšanos, apmešanos uz dzīvi un izraidīšanu] (1980. gada 31. decembra *Moniteur belge*, 14584. lpp.; turpmāk tekstā – “1980. gada 15. decembra likums”) 42. panta 1. punktu uzturēšanās tiesības Beļģijas teritorijā tiek atzītas vēlākais sešu mēnešu laikā no pieteikuma iesniegšanas brīža.
- 11 Atbilstoši 1981. gada 8. oktobra *arrêté royal sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers* [Karaļa dekrēta par ārvalstnieku ieceļošanu, uzturēšanos, apmešanos uz dzīvi un izraidīšanu] (1981. gada 27. oktobra *Moniteur belge*, 13740. lpp.; turpmāk tekstā – “Karaļa 1981. gada 8. oktobra dekrēts”) 52. panta 4. punkta otrajai daļai, ja nekāds lēmums saistībā ar Savienības pilsoņa ģimenes locekļa tiesībām netiek pieņemts sešu mēnešu laikā pēc pieteikuma par šo tiesību atzīšanu iesniegšanas, Savienības pilsoņa ģimenes locekļa uzturēšanās atļauja tam tiek izsniegta pēc savas ierosmes.

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

- 12 2014. gada 25. novembrī *I. Diallo*, Gvinejas valstspiederīgais, kā augšupejošais radnieks bērnam, kuram ir Nīderlandes pilsonība un kura dzīvesvieta ir Beļģijā, iesniedza pieteikumu Savienības pilsoņa ģimenes locekļa uzturēšanās atļaujas saņemšanai.
- 13 2015. gada 22. maijā *État belge* atteicās apmierināt šo pieteikumu uz izdeva rīkojumu *I. Diallo* izceļot no tās teritorijas. Šis lēmums *I. Diallo* tika paziņots 2015. gada 3. jūnijā.
- 14 Izskatot *I. Diallo* prasību *Conseil du contentieux des étrangers* [Ārvalstnieku strīdu izskatīšanas padome] (Beļģija) ar 2015. gada 29. septembra spriedumu atcēla 2015. gada 22. maija rīkojumu, balstoties uz to, ka tajā nebija norādīts pamatojums.
- 15 2015. gada 9. novembrī Beļģijas kompetentās iestādes pieņēma jaunu lēmumu par uzturēšanās tiesību atteikumu ar izbraukšanas rīkojumu. Šis lēmums tika paziņots *I. Diallo* 2015. gada 26. novembrī. Šajā lēmumā būtībā bija norādīts, ka *I. Diallo* atbilstošajā termiņā nebija pierādījis, ka tas varēja iegūt uzturēšanās tiesības ilgāk par trim mēnešiem viņa “Savienības pilsoņa ģimenes locekļa” statusa dēļ. Konkrētāk – *État belge* uzskatīja, ka, pirmkārt, *I. Diallo* nebija iesniedzis pierādījumus par pietiekamu līdzekļu esamību un, otrkārt, nebija pienācīgi pierādījis, ka viņa bērns, kam ir Nīderlandes pilsonība, atrodas viņa apgādībā vai ka bērns atrodas viņa faktiskā aizgādībā.
- 16 2015. gada 11. decembrī *I. Diallo* cēla prasību *Conseil du contentieux des étrangers* atcelt 2015. gada 9. novembra lēmumu. Ar 2016. gada 23. februāra spriedumu šī tiesa prasību noraidīja.
- 17 2016. gada 25. martā *I. Diallo* par šo spriedumu iesniedza administratīvu kasācijas sūdzību *Conseil d'État* [Valsts padomei] (Beļģija). Savas kasācijas sūdzības pamatojumam *I. Diallo* apgalvo tostarp, ka no Direktīvas 2004/38 10. panta 1. punkta izriet, ka lēmums saistībā ar pieteikumu par uzturēšanās tiesību piešķiršanu ir jāpaziņo pieteicējam sešu mēnešu termiņā no pieteikuma iesniegšanas brīža un ka valsts tiesības ir jāinterpretē atbilstoši šai prasībai. Viņš uzskata arī, ka jauna sešu mēnešu termiņa piešķiršana valsts kompetentajai iestādei pēc pirmā lēmuma atcelšanas atņem Direktīvas 2004/38 10. pantam tā lietderīgo iedarbību.
- 18 Savukārt *État belge* norāda it īpaši, ka nevienā tiesību normā nav noteikts lēmuma par pieteikumu uzturēšanās atļaujas saņemšanai paziņošanas termiņš. Tās ieskatā, valsts kompetentajai iestādei ir vienīgi jāpieņem šāds lēmums sešu mēnešu laikā. Turklāt tā apgalvo – tā kā Direktīvā 2004/38 nav reglamentētas sekas, kādas izriet no 2015. gada 29. septembra atceļošā sprieduma, proti, kādā termiņā kompetentajai valsts iestādei ir jāpieņem jaunais lēmums pēc tam, kad tiesa ir atcélusi pirmo lēmumu,

šis jautājums izriet no valsts tiesībām. Katrā ziņā tā uzskata, ka nav ticis pierādīts, ka jauna sešu mēnešu termiņa sākšana, lai lemtu par pieteikumu uzturēšanās atļaujas saņemšanai pēc tam, kad tiesa ir atcēlusi pirmo lēmumu, nebūtu saprātīga.

- 19 Šādā kontekstā iesniedzējtiesa visupirms norāda, ka valsts tiesībās ir precizēts vienīgi tas, ka uzturēšanās tiesības tiek piešķirtas vēlākais sešu mēnešu termiņā pēc pieteikuma iesniegšanas, neprecizējot, vai lēmums par uzturēšanās tiesību piešķiršanu ieinteresētajai personai ir jāpaziņo šajā termiņā. Šī tiesa uzskata, ka, lai valsts tiesības tiktu piemērotas atbilstoši Direktīvas 2004/38 10. panta 1. punkta prasībām, ir jānosaka, vai šī tiesību norma ir interpretējama tādējādi, ka lēmums par uzturēšanās tiesību atzīšanu ir jāpieņem un jāpaziņo sešu mēnešu termiņā.
- 20 Turklāt iesniedzējtiesa norāda, ka Direktīvā 2004/38 nav reglamentētas sekas, kādas rada lēmuma par pieteikumu uzturēšanās atļaujas saņemšanai atcelšana. Konkrētāk, tai ir šaubas par valsts iestādes rīcībā esošo termiņu, lai lemtu par pieteikumu uzturēšanās atļaujas saņemšanai pēc tam, kad tiesa ir atcēlusi tās pirmo lēmumu, ar kuru ir atteikts piešķirt minētās tiesības. Šajā ziņā tā piebilst – lai noteiktu šo jauno termiņu, ir jānoskaidro, vai efektivitātes princips neļauj attiecībā uz kompetento valsts iestādi pēc tās lēmuma atcelšanas pilnā apmērā atjaunot Direktīvas 2004/38 10. panta 1. punktā paredzēto sešu mēnešu termiņu.
- 21 Turklāt iesniedzējtiesa norāda, ka saskaņā ar valsts judikatūru, ņemot vērā Direktīvas 2004/38 10. panta 1. punktā paredzētā termiņa imperatīvo raksturu un atceļošā sprieduma sekas, kompetentās valsts iestādes rīcībā pēc šī sprieduma paziņošanas ir viss termiņš, kāds tai bija, lai lemtu par pieteikumu uzturēšanās atļaujas saņemšanai, nevis vienīgi termiņa atlikums, kurš bija palicis datumā, kad tika pieņemts atceltais tiesību akts.
- 22 Visbeidzot, iesniedzējtiesa šaubās par to, vai Direktīva 2004/38 nepieļauj, ka uzturēšanās atļauja tās pieteikuma iesniedzējam tiktu piešķirta automātiski šīs direktīvas 10. panta 1. punktā paredzētā sešu mēnešu termiņa pārsniegšanas dēļ, pat ja pieteikuma iesniedzējs neatbilst prasītajiem nosacījumiem, lai to saņemtu. Šajā ziņā iesniedzējtiesa paskaidro, ka, ja izrietētu, ka Direktīvas 2004/38 10. panta 1. punktā paredzētais termiņš izskatāmajā lietā tik tiešām ir ticis pārsniegts un ka šī direktīva pieļauj, ka šī termiņa pārsniegšanas sekas būtu pienākums izsniegt prasīto uzturēšanās atļauju, 2015. gada 9. novembra lēmums, ar kuru ir atteikts *I. Diallo* izsniegt uzturēšanās atļauju, būtu uzskatāms par prettiesisku.
- 23 Šādos apstākļos *Conseil d'État* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:
- “1) Vai [Direktīvas 2004/38] 10. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā ir prasīts, lai lēmums saistībā ar uzturēšanās tiesībām tiktu pieņemts un paziņots sešu mēnešu termiņā, vai arī tajā ir atļauts, ka lēmums tiek pieņemts šajā termiņā, bet tiek paziņots vēlāk? Ja minēto lēmumu var paziņot vēlāk, kādā termiņā tas ir jāpaziņo?
- 2) Vai [Direktīvas 2004/38] 10. panta 1. punkts, lasot to kopsakarā ar [šīs direktīvas] 5. pantu, ar [Direktīvas 2003/86] 5. panta 4. punktu un ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 7., 20., 21. un 41. pantu, ir jāinterpretē un jāpiemēro tādējādi, ka uz šā pamata pieņemtais lēmums ir vienīgi jāpieņem tajā noteiktajā sešu mēnešu termiņā, bet tā paziņošanai nav nekāda termiņa un nav arī ne vismazākās ietekmes uz uzturēšanās tiesībām gadījumā, ja paziņošana tiek veikta pēc šā termiņa beigām?
- 3) Vai, lai garantētu Savienības pilsoņa ģimenes locekļa uzturēšanās tiesību efektivitāti, efektivitātes principam ir pretrunā tas, ka attiecībā uz valsts iestādi pēc lēmuma saistībā ar minētajām tiesībām atcelšanas pilnā apmērā tiek atjaunots sešu mēnešu termiņš, kas bija tās rīcībā saskaņā ar

[Direktīvas 2004/38] 10. panta 1. punktu? Apstiprinošas atbildes gadījumā, kāds termiņš ir [šīs] valsts iestādes rīcībā pēc tam, kad ir atcelts tās lēmums, ar kuru ir atteikta attiecīgo tiesību atzišanu?

- 4) Vai [Direktīvas 2004/38] 5., 10. un 31. pants, skatot tos kopā ar Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas[, kas 1950. gada 4. novembrī parakstīta Romā,] 8. un 13. pantu, Pamattiesību hartas 7., 24., 41. un 47. pantu un [LESD] 21. pantu, ir saderīgi ar valsts judikatūru un tādām valsts tiesību normām kā [1980. gada 15. decembra likuma] 39/2. panta 2. punkts, kā arī 40., 40.*bis*, 42. un 43. pants, un [Karaļa 1981. gada 8. oktobra dekrēta] 52. panta 4. punkts, kuru sekas ir tādas, ka *Conseil du contentieux des étrangers* pasludināta sprieduma par lēmuma, ar ko tiek atteikta uzturēšanās, pamatojoties uz šīm tiesību normām, atcelšana pārtrauc, nevis aptur Direktīvas 2004/38 10. pantā, 1980. gada 15. decembra likuma 42. pantā un Karaļa 1981. gada 8. oktobra dekrēta 52. pantā noteikto sešu mēnešu imperativo termiņu?
- 5) Vai [Direktīvā 2004/38] ir prasīts, lai ar tās 10. panta 1. punktā paredzētā sešu mēnešu termiņa pārsniegšanu tiktu saistītas sekas, un – apstiprinošas atbildes gadījumā – kādas sekas ar to ir jāsaista? Vai tajā pašā [Direktīvā 2004/38] ir prasīts vai tajā ir atļauts, ka šī termiņa pārsniegšanas sekas ir prasītās uzturēšanās atļaujas automātiska izsniegšana, nekonstatējot, vai pieteicējs faktiski atbilst izvirzītajiem nosacījumiem viņa prasīto uzturēšanās tiesību iegūšanai?”

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par Tiesas kompetenci un prejudiciālo jautājumu pieņemamību

24. Beļģijas vadība apgalvo, ka Tiesas kompetencē nav atbildēt uz iesniedzējtiesas uzdotajiem jautājumiem, jo prasītāja pamatlietā situācija neizriet no Savienības tiesību piemērošanas jomas.
25. Šī vadība norāda, pirmkārt, ka *I. Diallo* nevar atsaukties uz Direktīvas 2004/38 tiesību normām, jo viņš nav “ģimenes loceklis” Direktīvas 2004/38 2. panta 2) punkta izpratnē. Otrkārt, situācija pamatlietā vēl neizrietot no Direktīvas 2003/86, jo *I. Diallo* uzturēšanās atļauju lūdza, norādot vienīgi savu Savienības pilsoņa augšupejošā radnieka statusu. Treškārt, Beļģijas valdība uzskata, ka prasītajam pamatlietā nevar tikt piešķirtas nekādas uzturēšanas tiesības, pamatojoties uz LESD 20. un 21. pantu.
26. Šajā ziņā jānorāda, ka ar uzdotajiem prepozicionālajiem jautājumiem iesniedzējtiesa lūdz Tiesu interpretēt Direktīvas 2004/38 10. panta 1. punktu, ņemot vērā citas no šīs direktīvas, Direktīvas 2003/86, LES līguma un Pamattiesību hartas izrietošās tiesību normas.
27. Turklāt jautājums par to, vai trešās valsts valstspiederīgais ietilpst Direktīvas 2003/86 un/vai Direktīvas 2004/38 piemērošanas jomā, prasa Savienības tiesību interpretāciju, it īpaši to nosacījumu interpretāciju, kas paredzēti Direktīvas 2003/86 4. pantā, kā arī Direktīvas 2004/38 2. un 3. pantā (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2016. gada 13. septembris, CS, C-304/14, EU:C:2016:674, 22. punkts, un 2017. gada 14. novembris, *Lounes*, C-165/16, EU:C:2017:862, 44. punkts).
28. Saskaņā ar LESD 267. pantu Tiesas kompetencē ir sniegt prejudiciālus nolēmumus it īpaši par Līgumu, Pamattiesību hartas, kā arī prejudiciālajos jautājumos norādīto direktīvu interpretāciju.
29. Ciktāl Beļģijas valdība ar savu argumentāciju faktiski vēlas apšaubīt prejudiciālo jautājumu pieņemamību, ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Tiesas atteikums lemt par valsts tiesas uzdotu prejudiciālu jautājumu ir iespējams tikai tad, ja acīmredzami ir skaidrs, ka prasītajai Savienības tiesību interpretācijai nav nekādas saistības ar realitāti vai pamatlietas priekšmetu, ja problēma ir

hipotētiska vai arī ja Tiesas rīcībā nav tādu vajadzīgo faktisko un tiesību apstākļu, lai varētu sniegt noderīgu atbildi uz tai uzdotajiem jautājumiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 27. februāris, *Associação Sindical dos Juizes Portugueses*, C-64/16, EU:C:2018:117, 23. punkts).

- 30 Šajā lietā ir jākonstatē, ka iesniedzējtiesa ir paskaidrojusi iemeslus, kuru dēļ tai ir nepieciešama Tiesai uzdoto jautājumu interpretācija, lai izskatītu pamatlietu. Proti, no šiem paskaidrojumiem izriet, ka Tiesas atbilde uz šiem jautājumiem var tieši ietekmēt *I. Diallo* individuālās situācijas vērtējumu, ir īpaši atbilde uz jautājumu, vai kompetentajām valsts iestādēm būtu bijis viņam jāizsniedz Savienības pilsoņa ģimenes locekļa uzturēšanās atļauja.
- 31 Šādos apstākļos ir jākonstatē, ka Tiesai ir kompetence atbildēt uz iesniedzējtiesas uzdotajiem prejudiciālajiem jautājumiem un tie ir uzskatāmi par pieņemamiem.

Par lietas būtību

Par pirmo un otro jautājumu

- 32 Ar savu pirmo un otro jautājumu, kuri ir jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīvas 2004/38 10. panta 1. punkts ir interpretējams tādējādi, ka lēmums saistībā ar Savienības pilsoņa ģimenes locekļa uzturēšanās atļaujas pieteikumu ir jāpieņem un jāpaziņo šajā tiesību normā paredzētajā sešu mēnešu termiņā.
- 33 Šajā ziņā Direktīvas 2004/38 10. panta 1. punktā ir noteikts, ka Savienības pilsoņa ģimenes locekļu uzturēšanās tiesības, kuri nav nevienas dalībvalsts valstspiederīgie, apstiprina, ne vēlāk kā sešus mēnešus no šīs uzturēšanās atļaujas pieteikuma saņemšanas dienas izsniedzot dokumentu, ko sauc par “Savienības pilsoņa ģimenes locekļa uzturēšanās atļauju”.
- 34 Tādējādi no šīs tiesību normas formulējuma izriet, ka dalībvalstīm ir jāizsniedz Savienības pilsoņa ģimenes locekļa uzturēšanās atļauja Direktīvas 2004/38 2. panta 2) punkta izpratnē maksimāli sešu mēnešu termiņā no pieteikuma saņemšanas.
- 35 Proti, kā ir norādījis ģenerāladvokāts secinājumu 44. punktā, formulējuma “ne vēlāk kā sešus mēnešus no pieteikuma saņemšanas dienas” lietojums skaidri norāda, ka dalībvalstīm ir jāizsniedz ieinteresētajai personai Savienības pilsoņa ģimenes locekļa uzturēšanās atļauja šajā termiņā.
- 36 Direktīvas 2004/38 10. panta 1. punktā minētais jēdziens “izsniegšana” nozīmē, kā to būtībā ir norādījis ģenerāladvokāts secinājumu 45. un 46. punktā, ka šajā tiesību normā paredzētajā sešu mēnešu termiņā kompetentajām valsts iestādēm ir jāizskata pieteikums, jāpieņem lēmums un gadījumā, ja pieteikuma iesniedzējs atbilstu nosacījumiem, lai, pamatojoties uz Direktīvu 2004/38, saņemtu uzturēšanās tiesības, izsniegt šim pieteikuma iesniedzējam minēto uzturēšanās atļauju.
- 37 Kā to turklāt ģenerāladvokāts ir norādījis secinājumu 49. punktā, šādu interpretāciju apstiprina Tiesas judikatūra, kurā saistībā ar Direktīvā 2004/38 minētās uzturēšanās atļaujas izsniegšanu tā ir nospriedusi, ka Savienības likumdevējs šīs direktīvas 10. pantā galvenokārt ir tikai uzskaitījis dokumentus, kas ir jāiesniedz šādas atļaujas saņemšanai, kura tātad ir jāizsniedz sešu mēnešu laikā pēc pieteikuma iesniegšanas (spriedums, 2012. gada 5. septembris, *Rahman* u.c. C-83/11, EU:C:2012:519, 42. punkts).
- 38 No tā izriet, ka dalībvalstu pienākums izsniegt Savienības pilsoņa ģimenes locekļa uzturēšanās atļauju imperatīvajā sešu mēnešu termiņā, kas paredzēts Direktīvas 2004/38 10. panta 1. punktā, nozīmē obligāti lēmuma pieņemšanu un paziņošanu ieinteresētajai personai pirms šī termiņa beigām.

- 39 Tas tā ir arī tad, ja kompetentās valsts iestādes atsaka ieinteresētajai personai izsniegt Savienības pilsoņa ģimenes locekļa uzturēšanās atļauju.
- 40 Proti, Direktīvas 2004/38 10. pantā ieviestās administratīvās procedūras ietvaros, kuras mērķis ir sešu mēnešu termiņā pārbaudīt trešo valstu valstspiederīgo individuālo situāciju, ņemot vērā Savienības tiesību normas, un it īpaši – vai šie valstspiederīgie ietilpst “ģimenes locekļa” jēdzienā šīs direktīvas izpratnē, kompetentās valsts iestādes var pieņemt gan labvēlīgu lēmumu, gan nelabvēlīgu lēmumu.
- 41 Šajā kontekstā lēmuma par Savienības pilsoņa ģimenes locekļa uzturēšanās atļaujas pieteikumu paziņošana pieteikuma iesniedzējam nevar notikt atšķirīgos termiņos atkarībā no tā, vai kompetentā valsts iestāde ir pieņēmusi labvēlīgu vai nelabvēlīgu lēmumu.
- 42 Līdz ar to, ja, pārbaudījusi pieteikumu uzturēšanās atļaujas saņemšanai, kompetentā valsts iestāde konstatē, ka šajā ziņā izvirzītie nosacījumi nav izpildīti, šai iestādei ir jāpieņem un jāpaziņo lēmums, ar kuru tiek atteikta uzturēšanās atļaujas piešķiršana pieteikuma iesniedzējam, šajā pašā sešu mēnešu termiņā.
- 43 Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz pirmo un otro jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2004/38 10. panta 1. punkts ir interpretējams tādējādi, ka lēmums saistībā ar Savienības pilsoņa ģimenes locekļa uzturēšanās atļaujas pieteikumu ir jāpieņem un jāpaziņo šajā tiesību normā paredzētajā sešu mēnešu termiņā.

Par piekto jautājumu

- 44 Ar savu piekto jautājumu, kurš ir jāizskata pirms trešā un ceturtā jautājuma, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīva 2004/38 ir interpretējama tādējādi, ka tā nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu kā pamatlietā aplūkotais, kurā kompetentajām valsts iestādēm ir noteikts pienākums pēc savas iniciatīvas izsniegt Savienības pilsoņa ģimenes locekļa uzturēšanās atļauju, ja ir pārsniegts Direktīvas 2004/38 10. panta 1. punktā paredzētais sešu mēnešu termiņš, iepriekš nekonstatējot, vai ieinteresētā persona faktiski atbilst nosacījumiem, lai saskaņā ar Savienības tiesībām uzturētos uzņemtajā dalībvalstī.
- 45 Šajā ziņā jānorāda, ka Direktīvā 2004/38 nav ietverta neviena tiesību norma, kurā būtu reglamentētas sekas, kādas izrietētu no Direktīvas 2004/38 10. panta 1. punktā minētā termiņa pārsniegšanas, jo šis jautājums principā izriet no dalībvalstu procesuālās autonomijas – ar nosacījumu, ka tiek ievēroti efektivitātes un līdzvērtības principi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 17. marts, *Bensada Benallal*, C-161/15, EU:C:2016:175, 24. punkts).
- 46 Šajā kontekstā, lai arī Savienības tiesības neliedz dalībvalstīm ieviest netiešu apstiprināšanas vai atļauju piešķiršanas sistēmu, tomēr šādas sistēmas nedrīkst aizskart Savienības tiesību lietderīgo iedarbību.
- 47 Šajā ziņā, kā izriet no Direktīvas 2004/38 10. panta 1. punkta, Savienības pilsoņa ģimenes locekļa – šīs direktīvas 2. panta 2) punkta izpratnē – uzturēšanās tiesības “apstiprina”, izsniedzot Savienības pilsoņa ģimenes locekļa uzturēšanās atļauju. Šajā nolūkā minētās direktīvas 10. panta 2. punktā ir uzskaitīti dokumenti, kuru mērķis ir pierādīt “ģimenes locekļa” statusu Direktīvas 2004/38 izpratnē un kuri trešo valstu valstspiederīgajiem ir jāiesniedz, lai saņemtu šo uzturēšanās atļauju.
- 48 Kā izriet no Tiesas pastāvīgās judikatūras, tādas uzturēšanās atļaujas izsniegšana trešās valsts valstspiederīgajam kā tā, kas minēta Direktīvas 2004/38 10. panta 1. punktā, ir uzskatāma nevis par tiesības nodibinošu aktu, bet gan par aktu, kas dalībvalstij ļauj konstatēt šāda valstspiederīgā individuālo situāciju atbilstoši Savienības tiesību normām (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2011. gada 21. jūlijs, *Dias*, C-325/09, EU:C:2011:498, 48. punkts, kā arī 2014. gada 12. marts, O. un B., C-456/12, EU:C:2014:135, 60. punkts).

- 49 Uzturēšanās atļauju deklaratīvais raksturs norāda uz to, ka šīs atļaujas vienīgi apstiprina iepriekš pastāvējušas ieinteresētās personas uzturēšanās tiesības (spriedumi, 2008. gada 25. jūlijs, *Metock* u.c., C-127/08, EU:C:2008:449, 52. punkts, kā arī 2011. gada 21. jūlijs, *Dias*, C-325/09, EU:C:2011:498, 54. punkts).
- 50 No tā izriet, ka Direktīvas 2004/38 10. panta 1. punkts nepieļauj, ka Savienības pilsoņa ģimenes locekļa uzturēšanās atļauja tiek izsniegta trešās valsts valstspiederīgajam, kurš neatbilst šajā direktīvā paredzētajiem nosacījumiem atļaujas piešķiršanai.
- 51 Šajos apstākļos, lai gan nekas neliedz valsts tiesiskajā regulējumā paredzēt, ka kompetentās iestādes klusēšana sešu mēnešu laikposmā no pieteikuma iesniegšanas dienas nozīmē noraidošu lēmumu, pats Direktīvas 2004/38 teksts tomēr nepieļauj to, ka tas nozīmētu apstiprinošu lēmumu.
- 52 Tomēr pamatlietā, pirmkārt, no Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem izriet, ka prasītājs nevar atsaukties uz savu Savienības pilsoņa “apgādībā esošā tiešā augšupējā radnieka” statusu Direktīvas 2004/38 2. panta 2) punkta d) apakšpunkta un Direktīvas 2003/86 4. panta 2. punkta a) apakšpunkta izpratnē, kā rezultātā viņu nevar uzskatīt par “ģimenes locekli” šo tiesību normu izpratnē (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2012. gada 8. novembris, *Iida*, C-40/11, EU:C:2012:691, 54. punkts).
- 53 Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru, atbilstoši Direktīvai 2004/38 tiesības ieceļot un uzturēties dalībvalstī ir nevis visiem trešo valstu valstspiederīgajiem, bet gan tikai tiem, kuri ir tāda Savienības pilsoņa “ģimenes locekļi” šīs direktīvas 2. panta 2) punkta izpratnē, kurš izmantojis savas tiesības uz brīvu pārvietošanos, apmetoties dalībvalstī, kas nav tā dalībvalsts, kuras pilsonība viņam ir (spriedums, 2012. gada 8. novembris, *Iida*, C-40/11, EU:C:2012:691, 51. punkts).
- 54 Otrkārt, no Tiesā iesniegtajiem lietas materiāliem, kā arī Beļģijas valdības tiesas sēdes laikā sniegtajiem precizējumiem izriet, ka pamatlietā aplūkotā valsts tiesiskajā regulējumā ir paredzēta Savienības pilsoņa ģimenes locekļa uzturēšanās atļaujas automātiskas izsniegšanas sistēma, saskaņā ar kuru kompetentajai valsts iestādei pēc savas iniciatīvas pieteikuma iesniedzējiem ir jāpiešķir šādas uzturēšanās atļaujas, ja ir pārsniegts Direktīvas 2004/38 10. panta 1. punktā minētais sešu mēnešu termiņš.
- 55 Šāda sistēma, ciktāl ar to tiek pieļauta uzturēšanās atļaujas izsniegšana personai, kura neatbilst tās saņemšanas nosacījumiem, ir pretrunā Direktīvas 2004/38 mērķiem.
- 56 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, uz piekto jautājumu ir jāatbild, ka Direktīva 2004/38 ir interpretējama tādējādi, ka tā nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu kā pamatlietā aplūkotais, kurā kompetentajām valsts iestādēm ir noteikts pienākums pēc savas iniciatīvas izsniegt Savienības pilsoņa ģimenes locekļa uzturēšanās atļauju, ja ir pārsniegts Direktīvas 2004/38 10. panta 1. punktā paredzētais sešu mēnešu termiņš, iepriekš nekonstatējot, vai ieinteresētā persona faktiski atbilst nosacījumiem, lai saskaņā ar Savienības tiesībām uzturētos uzņemtajā dalībvalstī.

Par trešo un ceturto jautājumu

- 57 Ar savu trešo un ceturto prejudiciālo jautājumu, kuri ir jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Savienības tiesības ir interpretējamās tādējādi, ka tās nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu kā pamatlietā aplūkotais, saskaņā ar kuru pēc tam, kad tiesa ir atcēlusi lēmumu, ar ko ir atteikts izsniegt Savienības pilsoņa ģimenes locekļa uzturēšanās atļauju, kompetentajai valsts iestādei automātiski tiek dots pilns Direktīvas 2004/38 10. panta 1. punktā minētais sešu mēnešu termiņš.

- 58 Šajā ziņā ir jākonstatē, ka Direktīvā 2004/38 nav ietverta neviena tiesību norma par sekām, kādas ir tam, ka tiesa ir atcēlusi valsts kompetento iestāžu pieņemtos lēmumus, ar kuriem ir atteikta Savienības pilsoņa ģimenes locekļa uzturēšanās atļauju izsniegšana, it īpaši attiecībā uz jautājumu par to, kādā termiņā pēc šādas atcelšanas šīm iestādēm ir jāpieņem jauns lēmums.
- 59 Tādējādi saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru, ja attiecīgajā jomā nav Savienības noteikumu, šādi noteikumi ir jāparedz katras dalībvalsts tiesību sistēmā saskaņā ar procesuālās autonomijas principu, tomēr ar nosacījumu, ka tie nav mazāk labvēlīgi par noteikumiem, kas reglamentē līdzīgas situācijas, uz kurām attiecas valsts tiesības (līdzvērtības princips), un ka tie nepadara praktiski neiespējamu vai pārmērīgi neapgrūtina to tiesību īstenošanu, kas piešķirtas Savienības tiesību aktos (efektivitātes princips) (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2016. gada 17. marts, *Bensada Benallal*, C-161/15, EU:C:2016:175, 24. punkts, un 2017. gada 13. decembris, *El Hassani*, C-403/16, EU:C:2017:960, 26. punkts).
- 60 Pamatlietā rodas vienīgi jautājums par efektivitātes principa ievērošanu.
- 61 Iesniedzējtiesa atsaucas uz valsts judikatūru, saskaņā ar kuru, ja tiesa ir atcēlusi administratīvas iestādes imperatīvajā termiņā pieņemtu lēmumu, tas automātiski nozīmē, ka, sākot ar atceļošā sprieduma paziņošanas brīdi, šīs iestādes rīcībā ir viss termiņš, kāds tai bija, pieņemot [sākotnējo] lēmumu. Tādējādi saskaņā ar šo judikatūru kompetentās valsts iestādes rīcībā pēc tam, kad tiesa ir atcēlusi tās sākotnējo lēmumu, no jauna ir sešu mēnešu termiņš, kas pamatots ar Direktīvas 2004/38 10. panta 1. punktu, lai atbildētu uz *I. Diallo* pieteikumu Savienības pilsoņa ģimenes locekļa uzturēšanās atļaujas saņemšanai.
- 62 Šajā kontekstā automātiska jauna sešu mēnešu termiņa uzsākšana pēc tam, kad tiesa ir atcēlusi sākotnējo kompetentās valsts iestādes lēmumu, šķiet, padara pārmērīgi apgrūtinošu Savienības pilsoņa ģimenes locekļa tiesību īstenošanu, lai saņemtu lēmumu par viņa pieteikumu uzturēšanās atļaujas saņemšanai atbilstoši Direktīvas 2004/38 10. panta 1. punktam.
- 63 Proti, pirmkārt, kā atgādināts šī sprieduma 40. punktā, ar Direktīvas 2004/38 10. pantu ieviestās administratīvās procedūras mērķis ir imperatīvajā sešu mēnešu termiņā pārbaudīt trešo valstu valstspiederīgo individuālo situāciju, ņemot vērā Savienības tiesību normas. Konkrēti, kompetentajām valsts iestādēm šajā termiņā ir jāpārbauda vienīgi, vai trešās valsts valstspiederīgais, iesniedzot minētās direktīvas 10. panta 2. punktā norādītos dokumentus, var pierādīt, ka uz viņu ir attiecināms Savienības pilsoņa "ģimenes locekļa" jēdziens Direktīvas 2004/38 izpratnē, lai viņš varētu saņemt uzturēšanās atļauju.
- 64 Otrkārt, no Tiesas pastāvīgās judikatūras izriet, ka Direktīvas 2004/38 mērķis ir atvieglot pamattiesību un individuālo tiesību brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā īstenošanu, kas Savienības pilsoņiem tieši ir piešķirtas ar LESD 21. panta 1. punktu, un nostiprināt šīs tiesības. Turklāt šīs direktīvas preambulas 5. apsvērumā ir uzsvērts, ka minētās tiesības būtu jāpiešķir arī šo pilsoņu ģimenes locekļiem neatkarīgi no to valstiskās piederības, lai tās varētu īstenot, ievērojot objektīvus cieņas nosacījumus (spriedums, 2017. gada 14. novembris, *Lounes*, C-165/16, EU:C:2017:862, 31. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 65 Šīs mērķis prasa, lai trešās valsts valstspiederīgais, kurš sniedz pierādījumu par to, ka uz viņu ir attiecināms Savienības "pilsoņa ģimenes locekļa" jēdziens Direktīvas 2004/38 izpratnē, varētu saņemt uzturēšanās atļauju, pēc iespējas īsākā termiņā pierādot šādu statusu.
- 66 Proti, pirmkārt, kā to būtībā norāda Komisija, uzturēšanās atļaujas deklaratīvais raksturs ļauj trešās valsts valstspiederīgajam, kurš ir juridiskas nenoteiktības situācijā saistībā ar viņa uzturēšanās tiesiskumu, apliecināt, ciktāl ir izpildīti prasītie pamatnosacījumi viņa uzturēšanās tiesību saņemšanai, savu atvasināto uzturēšanās tiesību esamību, kas atvieglo gan šo tiesību īstenošanu, gan viņa integrāciju uzņemošajā dalībvalstī.

- 67 Otrkārt, ir jāatgādina, ka saskaņā ar Direktīvas 2004/38 5. panta 2. punktu vienīgi tad, ja Savienības pilsoņa, kuram nav dalībvalsts pilsonības, ģimenes locekļiem ir derīga uzturēšanās atļauja, tiem nav pienākuma saņemt vīzu ieceļošanai dalībvalstu teritorijā. Kā izriet no šīs direktīvas preambulas 8. apsvēruma, šī izņēmuma mērķis ir atvieglot trešo valstu valstspiederīgo, kas ir Savienības pilsoņa ģimenes locekļi, brīvu pārvietošanos (spriedums, 2014. gada 18. decembris, *McCarthy* u.c., C-202/13, EU:C:2014:2450, 40. un 41. punkts).
- 68 Līdz ar to automātiska jauna sešu mēnešu termiņa sākšanās pēc tam, kad tiesa ir atcēlusi uzturēšanās atļaujas izsniegšanu atsakošu lēmumu, ievērojot Direktīvas 2004/38 10. panta 1. punktā norādītās administratīvās procedūras mērķi, kā arī šīs direktīvas mērķi, šķiet nesamērīga.
- 69 No tā izriet, ka efektivitātes princips, kā arī Direktīvā 2004/38 izvirzītais ātruma mērķis nepieļauj to, ka kompetentajam valsts iestādēm automātiski tiek piešķirts jauns sešu mēnešu termiņš pēc tam, kad tiesa ir atcēlusi pirmo lēmumu, ar kuru ir atteikts izsniegt uzturēšanās atļauju. Tai ir jāpieņem jauns lēmums saprātīgā termiņā, kurš nekādā ziņā nevar pārsniegt Direktīvas 2004/38 10. panta 1. punktā paredzēto termiņu.
- 70 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz trešo un ceturto jautājumu ir jāatbild, ka Savienības tiesības ir interpretējamās tādējādi, ka tās nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu kā pamatlietā aplūkotais, saskaņā ar kuru pēc tam, kad tiesa ir atcēlusi lēmumu, ar ko ir atteikts izsniegt Savienības pilsoņa ģimenes locekļa uzturēšanās atļauju, kompetentajai valsts iestādei automātiski tiek dots pilns Direktīvas 2004/38 10. panta 1. punktā minētais sešu mēnešu termiņš.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 71 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

- 1) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2004/38/EK (2004. gada 29. aprīlis) par Savienības pilsoņu un viņu ģimenes locekļu tiesībām brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā, ar ko groza Regulu (EEK) Nr. 1612/68 un atceļ Direktīvas 64/221/EEK, 68/360/EEK, 72/194/EEK, 73/148/EEK, 75/34/EEK, 75/35/EEK, 90/364/EEK, 90/365/EEK un 93/96/EEK, 10. panta 1. punkts ir interpretējams tādējādi, ka lēmums saistībā ar Savienības pilsoņa ģimenes locekļa uzturēšanās atļaujas pieteikumu ir jāpieņem un jāpaziņo šajā tiesību normā paredzētajā sešu mēnešu termiņā.
- 2) Direktīva 2004/38 ir interpretējama tādējādi, ka tā nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu kā pamatlietā aplūkotais, kurā kompetentajam valsts iestādēm ir noteikts pienākums pēc savas iniciatīvas izsniegt Eiropas Savienības pilsoņa ģimenes locekļa uzturēšanās atļauju, ja ir pārsniegts Direktīvas 2004/38 10. panta 1. punktā paredzētais sešu mēnešu termiņš, iepriekš nekonstatējot, vai ieinteresētā persona faktiski atbilst nosacījumiem, lai saskaņā ar Savienības tiesībām uzturētos uzņemošajā dalībvalstī.
- 3) Savienības tiesības ir interpretējamās tādējādi, ka tās nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu kā pamatlietā aplūkotais, saskaņā ar kuru pēc tam, kad tiesa ir atcēlusi lēmumu, ar ko ir atteikts izsniegt Eiropas Savienības pilsoņa ģimenes locekļa uzturēšanās atļauju, kompetentajai valsts iestādei automātiski tiek dots pilns Direktīvas 2004/38 10. panta 1. punktā minētais sešu mēnešu termiņš.

[Paraksti]